

Zprávy a oznámení

Obřad svěcení vína

Na svátek sv. Jana Evangelisty 27.12. žehná církev podle dávné tradice víno. Kdo by měl zájem si nechat tento ušlechtilý plod révy požehnat, může si jej přinést v tento den na mši sv. a postavit na vyhrazené místo v kostele.

Obnova manželských slibů

Dalším krásným obřadem spojeným s dobou vánoční je obnova manželských slibů na svátek Svaté rodiny. V při mši v neděli 31.12. se tedy budou moci manželé navzájem znovu slavnostně ujistit, že si chtějí zachovat lásku, úctu a věrnost.

Mše sv. na počátku roku

Od úterý 2.1. do pátku 5.1. nebudou v Rožmitále mše sv. Budu čerpat krátkou dovolenou. Příslušné intence odsloužím v Č. Budějovicích. Mše sv. nebude sloužena ani v úterý 9.1., kdy se zúčastním pravidelného školení mladých kněží na biskupství.

Mše sv. v domově důchodců

V kapli rožmitálského domova důchodců bude v lednu sloužena mše sv. 18.1. a to od 15.00 hod.

Úmysly mší svatých od 25. prosince 2006 do 21. ledna 2007

Ranní mše sv. R: Ne 8.15 hod. m: Čt 8.00 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Večerní mše sv. M: Út, St, Pá, So 18.00 hod. M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Po 25.12. R 8.15 !!!	Za † Josefa Drazdika	Po 1.1. R 8.15 !!!	Za farnosti
Út 26.12. m 8.15 !!!	Za † Petra a Marii Brindzovy, syny Juraje a Michala a obojí rodiče	Út 2.12.	Mše sv. není – intence za Karla Kozla a jeho rodiče bude odsl. v Č.B.
St 27.12. M	Za Boženu a Emila Muchkova a † členy rodiny Muchků a Pelikánů	St 3.1.	Mše sv. není – intence za rodinu Brindzových a Dvořákových bude odsl. v Č.B.
Čt 28.12. m	Na dobrý úmysl	Čt 4.1.	Mše sv. není
Pá 29.12. M	Na poděkování s prosbou o Boží ochranu a požehnání v Novém roce	Pá 5.1.	Mše sv. není – intence na poděkování za uplynulý rok s prosbou o požehnání v roce nastávajícím bude odsl. v Č.B.
So 30.12. M	Za Jaroslava Bečku a jeho rodiče	So 6.1. M	Na dobrý úmysl
Ne 31.12. R	Za farnosti	Ne 7.1. R	Za farnosti

Po 8.1.	mše sv. není	Po 15.1.	mše sv. není
Út 9.1.	mše sv. není	Út 16.1. M	Za Karla Vránu a d. v o.
St 10.9. M	Za Slavomíra, Františka a Jana Kovaříkovy	St 17.1. M	Za Boží milosrdenství pro zbloudilé a nevěřící
Čt 11.1. m	Za Marii Haničincovou	Čt 18.1. m	Na dobrý úmysl
Pá 12.1. M	Za Boží pomoc a ochranu pro celý rod v nastávajícím roce	Pá 19.1. M	Za Annu Bittnerovou
So 13.1. M	Za rodiče Marii a Frant. Durdilovy, dceru Marii, syna Františka, Mirumila Pechara a vnuka Míšu	So 20.1. M	Za Miladu Folaufovou a její rodiče
Ne 14.1. R	Za Miloslava Máru a rodinu Šaršovu	Ne 21.1. R	Za farnosti

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 17.1. 2007. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová
V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i styl. úprava.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 22 Ročník III

24. prosince 2006

Vážení čtenáři, milí farníci,

společně s vámi slavím v Rožmitále už třetí Vánoce. Chtěl bych vám poděkovat za celý končící rok, za vaši spolupráci a pomoc, za štědré finanční příspěvky, hezká slova, která jsem od vás vyslechl, i dobré nápady, s nimiž jste přišli. K nejpříjemnějším vzpomínkám, které se mi vybavují z uplynulého roku, patří slavnost 1. sv. přijímání, na něž se děti opravdu poctivě připravily. Vzpomínka poněkud méně příjemná patří pouti na Třemšín, z níž nám letos počasí udělalo docela dobrodružnou záležitost. Smutnou skutečností pak bylo delší onemocnění našeho spolehlivého sakristána pana Mareše, které poznamenalo letošní podzim. Zdá se však, že nám vyrůstají noví šikovní ministranti, kteří se dokážou o kostelní službu postarat. Docela pěkně prokoukla opravená chodba na faře a Boží slovo můžeme lépe poslouchat díky novému kostelnímu rozhlasu.

V nastávajícím roce nás čeká oprava fasády městského kostela, na niž by měl značnou měrou přispět stát. Hodlám pokračovat v dlouho slibovaných biblických hodinách i ve schůzkách společenství mládeže. Svou návštěvu u příležitosti svých pětasedmdesátin přislíbil pan kardinál Miloslav Vlk. Také společně s námi přijede oslavit šedesáté výročí od svého kněžského svěcení P. Stulík.

Já oslavím od svého svěcení teprve páté výročí. Svou kněžskou nezkušeností bych chtěl omluvit vše, co jsem třeba v končícím roce neudělal správně a chtěl bych poprosit o odpuštění, pokud jsem se k někomu zachoval jinak, než by od řádného kněze očekával. Neměl jsem na něj čas a trpělivost, nedokázal najít vhodná slova, nevěšim si potřeby.

Nakonec děkuji i za všechny vaše modlitby, jimž mi pomáháte sloužit Kristu i farnosti. I já se snažím na vás všechny v modlitbách nezapomínat a svěřuji vaše záležitosti všemohoucímu Bohu a Panně Marii. Přejí vám pokojné sváteční chvíle prožité v blízkosti Boží s jistotou, že právě pro nás se Pán narodil. Jenom on je středem Vánoc. Bez něj jsou jen krásnou iluzí, dětským snem či hrou, která končí smutným lednovým procitnutím. Ale v přátelství s Ježíšem můžeme mít celý rok jistotu, že jsme pod jeho ochranou, že nám v okamžiku nouze zasvítí na cestu hvězda a andělé nás doprovodí. Boží pomoc neskončila péčí o ochranu Betlémského dítěte, ale týká se každého z nás, kteří jsme byli přijati za syny a dcery nebeského Otce. Tak můžeme s klidem a důvěrou vyjít do Nového roku. Je pro nás zatím hádankou, co nám tento rok přinese, ale i v něm nám bude Bůh nablízku. Tak na jeho blízkost nezapomínejme.

P. Ivo Prokop

Belíáš obloupen, veselme se...

Znáte to: tisíckrát opakovaná lež či omyl se stává nakonec mýtem, ba dokonce obecně přijímanou pravdou. A protože končí období adventu, je zapotřebí na jeden takový omyl upozornit a uvést jej na pravou míru. Advent je doba očekávání, doba naděje a příprav na oslavy narození Krista. K Vánocům patří neodmyslitelně koledy a písně vánoční, které jsou součástí bohoslužeb v tomto slavnostním období.

Mezi nejznámější vánoční písně, objevující se ve všech kancionálech patří „**Narodil se Kristus Pán**“. Zde je třeba upozornit na jeden nešvar, který se stačil hluboko zahníždit v našich myslích a našel si své místo v mnoha kancionálech po celá dlouhá desetiletí. O co jde? O jednu souhlásku a jednu samohlásku. Pro někoho je to možná detail a marginálie. Změna těchto dvou hlásek však vnesla do textu vánoční písně určitý nesoulad a významový posun. Jde totiž o nešťastného „oloupeného Goliáše“. Víme, že Goliáš byl biblický obr, kterého přemohl mnohem menší David, syn Jišajův. Slovník cizích slov nám sice nabízí i jiné významy slova Goliáš, jako například „velký brouk“, „velkoplodá odrůda ovoce či zeleniny“, nebo „největší závitová patice či objímka“. Není snad pochyb o tom, že v písní se zpívá o výše uvedeném hromotlukovi z řad Filištínců, který, jsa chráněn brněním a ozbrojen dýkou, mečem a kopím, vyzval k souboji zástupce Izraelitů. Odvahu našel jistý David, mladý pasák ovcí, který jedinou dobře mířenou prudkou ranou prakem umístil oblázek přesně doprostřed nekrytého obrova čela. Omráčenému obru pak uťal jediným úderem jeho vlastního meče hlavu. Po usmrcení Goliáše zřejmě nebylo cílem Davidovým nějaké loupení. Goliášova zbroj velikosti XXXXL by Davidovi příliš k užítku nebyla. Tento biblický příběh nám při hlubším zamyšlení ve vánoční písní jaksi „nesedí“. Proč se tu mezi verši, oslavujícími Kristovo narození objevuje najednou filistínský obr, představitel hrubé fyzické síly, jemuž bylo srdečně jedno, že se jednou jako potomek Abrahamův, z pokolení Judova, z rodu Davidova narodí v osobě Ježíše Krista nějaký Mesiáš? Biblický slovník Adolfa Novotného (Kalich, 1992) nabízí vysvětlení, že Goliáš symbolizuje nepřitele Hospodina. David vedl „boje Hospodinovy“ a bylo mu dáno vítězství. David ukládá Goliášovo odění ve svém stanu. Obloupení zde znamená doslovně do naha vysvléci, užívá se i ve smyslu odzbrojit.

Pojďme však nahlédnout do jednoho z kancionálů devatenáctého století.... A ejhle! Například v dílku „*Kancionálek Cyrillský – vybrané písně pro všechny doby roku církevního jakož i nejpotřebnější modlitby lidu katolického*“, zpracovaném a vydaném vlastním nákladem Th.Dr. Františkem Kolískem v Brně roku 1895 na straně 23 čteme čtvrtou sloku písně Narodil se Kristus Pán takto: ... „*Belíáš obloupen - veselme se, - člověk jest vykoupen, - radujme se. – Z života čistého... atd.*“ Belíášem je zde míněn Belzebub, ďábel. Podle Ottova slovníku naučného, vydaného v roce 1890, tedy ve srovnatelném období, z jakého pochází výše citovaný kancionál, nacházíme heslo *Belial*. V knihách Starého zákona to byl výraz pro zosobněnou bezbožnost, totiž ďábla. V talmudu a kabbale pro knížete ďáblov, v knihách Nového zákona pro protivníka Krista. *Belial* má též další význam. Je to název středověké skladby, ve které se ve formě právního procesu líčí vysvobození duší z předpekli Kristem. Ježíš tu vystupuje jako obžalovaný, žalující stranou jsou ďáblové. Předsedou soudu je Šalomoun, řečníkem Kristovým Mojžíš a zástupcem ďáblů je Belial, po kterém je skladba nazvána. Z tohoto pohledu dostává text vánoční písně logický a možno říci původní význam – totiž vítězství Krista nad ďáblem. Kristus po obdržení křtu od svatého Jana se chtěl důstojně připravit na své mesiášské dílo. Uchýlil se na poušť, kde se celých 40 dní modlil a postil. Byl při tom třikrát pokoušen ďáblem, který nakonec odesel přemožen a zahanben. Staročeské „obloupení“ je tedy možno chápat jako výraz pro vítězství nad ďáblem. Ve smyslu středověké skladby *belial* též vítězství Krista v soudním sporu s Belialem, jehož argumenty byly soudem „oslyšeny“. Výraz Belíáš je v českém prostředí užívaný tvar, podobně jako Ancíáš (Antikrist, zastarale Ancikrist – odpůrce Krista, nezaboh, přeneseně zlý člověk), Mesiáš (hebrejsky Mašijáh – vykupitel, spasitel) nebo u jmenných tvarů Uriáš, Tadeáš, Kleofáš, atd. A proto: Po nádechu ke čtvrté sloce písně „Narodil se Kristus Pán“ zapomeňme na hrdelní „Goliáš....“ a zformulujme mluvidla na retné „Belíáš....“. Navrátíme tak textu písně její původní smysl.

[Text vznikl jako výraz podpory snah prof. Anny Slavíkové (1923 – 2005), která usilovala o interpretaci textu této vánoční písně v jejím původním obsahovém významu. Její článek na toto téma byl publikován v listu Katolický týdeník č. 4 ze dne 25.ledna 1998].

Petr Hubáček (autor je architekt)

Z historie 46. část – P. František Roubík (3.)

Minulý díl našeho historického seriálu již podruhé věnovaný P. Roubíkovi jsme zakončili jeho podrobnou zprávou o úpravách prostoru před farním kostelem. Úprav bylo však zapotřebí i jinde, např. na farské zahradě. „*Struskové ploty u zahrady proti mlýnu a vedle stodoly byly nakloněné a hrozily sesutím. Ježto děti často u nich si hrávaly, byly na zakročení faráře odstraněny a jimi křížová hlavní cesta na hřbitově vydlážděna. Místo struskové pořízena dřevěná ohrada a mimo to postaven plot u zahrady kolem celého potoka k zahradě přiléhajícího. Také dřevěný. Postavil ho mistr tesař František Hrabák nákladem, který zaplatil nejdůstojnější pan kardinál.*“ Částka je opět vynechána, zřejmě s tím, že bude doplněna, což se nikdy nestalo. Stejně tak chybí i datum následující události. „*Ještě týž podzim r. 1912 dne ... odebral se farář k Jeho Eminenci nejdůstojnějšímu panu kardinálu Lvu ze Skrbenských, knížeti arcibiskupu, poděkovav poznovu za udělení benefícia, Ho prosil o nové stáje na faře. Jsou totiž dosavadní stáje na faře v tak chatrném a zuboženém stavu, že podobné nenajdou se nikde, kde se hospodaří, ani u zkrachovalého sedláka nikoli. Pan kardinál milostivě přislíbil odpomoc, když Sám a svým k.a. radou P. T. Janem Homolkou o stavu stájí dal se informovati.*“ To byl také poslední zápis k roku 1912.

Rok 1913 přinesl další opravy a velkou úrodu. Ještě rok a půl relativního klidu. Klidu před velkou bouří. Ještě chvíli se bude bezstarostně hospodařit, staré opravovat a nové pořizovat. Pak přijde válka a vedle mnoha zmařených životů sebere například i zvony z kostelních věží.

„*Na žádost beneficiátu povolila Jeho Eminence, aby taškova střecha na obytném stavení farském byla opravena a přeložena, a žlaby okapní vyčištěny a spraveny. Pokrývačskou práci provedl mistr Handschuch, klempřířskou mistr Alois Veselý, oba z Rožmitála.*“

Do kamenných veřejí vchodu farního kostela zasazených r. 1912 přibýly v roce 1913 nové dveře. „*Kamenné veřeje ve hlavním portálu farního kostela postavil kameník Habada a dveře nové zasazeny, které uměle zhotovil truhlář Vimr a okoval zámečník Štěpán. Mimo to kameník Habada opravil kamenné schodiště do kostela a do sakristie směrem východním proti vchodu do fary.*“

Narozdíl od svého předchůdce, který poctivě hodnotil klima a úrodu každického roku, omezuje se P. Roubík jen na jediné zmlínky. „*Rok 1913 vyznamenával se tím, že se urodily všechny druhy obilí i řepa a brambory. Jako rok 1912 byl i rok 1913 vlažný. Časnější obilí hodně narostlo i vysypalo. Beneficiát prodal jen žita 140 q, ovšem za cenu mírnou à 16 K.*“ Jako by i sama příroda Bohem požehnána chtěla před blížící se katastrofou potěšit.

Tragické události roku 1914 předznamenala „smrt věrného sluhu na faře“. „*Dne 19. ledna 1914, právě mezi ranními službami Božími, ve výroční den výstavu Nejsvětější Svatosti Oltářní zemřel náhle na loži v pokojíku ve faře vedle ložnice farářovy věrný služebník Jan Bacík u věku 68 let. Sloužil na faře za třech beneficiátů a byl oblíben pro svou poctivost a bodrou povahu. Zvláště u velebných pánů kaplanů bývalých, P. Vojtěcha Lhotského, kterého vozil do škol se šimlou, a u P. Václava Pajdy a u nynějšího P. Josefa Kůrky těšil se Bacík velké přízně pro svůj humor a úslužnost. Pohřeb měl slavný z fary se 3 kněžimi. Odpočívaj v pokoji!*“ Co víc si mohl sluha Boží přát, než takovéto krásné vyznání navždy zaznamenané ve farní kronice! Život věčný, kterého se mu jistě za věrné služby dostalo.

V minulém díle jsme se prostřednictvím zápisů P. Roubíka dotkli velmi citlivé věci, totiž možnosti pronajmout farní pozemky. Tehdy byl farář svými farníky odrazen, nyní však na str. 126 nadepisuje: „*Pronájem farských luk*“. Vynechané místo ukazuje, jak dlouhé mělo pojednání být, žel jakékoli informace chybí! Na obranu pisatele jen uvedme, že podobná bílá místa již v kronice nenajdeme.

Do příštího novoročního čísla si tak ponecháme ještě stavbu dřevěné kolny a (ne)pořízení věžních hodin. Pak už pisatel zmíní začátek války, a i když se v Rožmitále bude i nadále opravovat, poznamená toto období ještě řada smutných událostí. Ale o těch až po Vánocích.

Všem čtenářům historického seriálu přeji požehnané Vánoce, které v Rožmitále zřejmě poprvé alespoň částečně stráví i českobudějovický biskup. Kež tuto výjimečnou událost dokážeme prožít tak, jako by ji prožívali naši předkové – radostně a opravdově. Jistě nám k tomu napomůže i poselství České mše vánoční Jakuba Jana Ryby. Tož „*Radujme se srdečně u jeslíček společně!*“

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová

Proč Bůh stvořil děti (a následně vnoučata) – Útěcha pro ustarané rodiče

„Nesmíme co?“ zeptal se Adam. „Nesmíte jíst zakázané ovoce!“ odvětil Bůh.

„Zakázané ovoce? My tu máme zakázané ovoce? Hele, Evo, my tu máme zakázané ovoce!“

„Kecáš!“

„Ne, vážně!“

„NESMÍTE jíst zakázané ovoce!“ zopakoval Bůh.

„Proč?“

„Protože jsem váš Otec a zakázal jsem vám to!“ Odpověděl Bůh a sám si říkal, proč neskončil s tvořením světa hned poté, co udělal slony. Pár minut nato Bůh viděl, jak Jeho děti svačí jablko a rozhněval se.

„Neřekl jsem vám snad, že nemáte jíst zakázané ovoce?!“ zeptal se.

„Ehm, jooo.“ Odpověděl Adam.

„A tak proč jste neposlechli?“ zeptal se Otec.

„Já nevím,“ řekla Eva.

„Ona začala!“ ozval se Adam.

„Neee!“

„Ale jo, začalas!“

„Nee!“

Jelikož v tu chvíli došla Otcí trpělivost, potrestal je tím, že budou mít vlastní děti. Tím momentem se stalo něco, co se dodnes nezměnilo. Ale přece jen je v tomto příběhu útěcha! Pokud se trvale a láskyplně snažíte předávat svým dětem moudrost a oni ji odmítají, nebuďte k sobě tak přísní. Pokud i Bůh měl problém s výchovou dětí, kdo řekl, že vy byste to měli mít snadné?

Něco k zamyšlení:

1. První dva roky jeho života učíte své dítě chodit a mluvit. Pak strávíte dalších šestnáct let tím, že jim říkáte ať si sednou a mlčí.
2. Vnoučata jsou Boží odměnou za to, že jste nezamordovali své vlastní děti.
3. Matky „pubertáků“ vědí, proč některá zvířata pojídají své mladé.
4. Děti se málokdy spletou když vás citují. Ve skutečnosti zopakují každé slovo, které jste neměli vyslovit.
5. Hlavní důvod pořádání oslav narozenin vašich dětí je ujištění se o tom, že vlastně existují ještě horší děti, než jsou ty vaše.

Rada dne:

Buďte hodní na své děti, jednou vám budou vybírat domov duchodců!

Pokud jste ve stresu a máte bolesti hlavy, udělejte to, co radí příbalový leták na Aspirinu: „Vezměte si dvě tablety... a ... držte (se) z dosahu dětí.“

Jak pomoci chudému Židovi

Bohatý Žid chce pomoci chudému Roubíčkoví:

„Roubíček, potřebuji vykopat na zahrádě díry pro plot. Křesťanovi bych za jednu dal 5,- Kč, Vám dám 10 korun!“

Chudý Roubíček se zamyslí a odpoví:

„Tak mi dejte pouze 5,- Kč a najměte křesťana!“

Bill Gates jde do nebe – Peklo á la marketing Microsoftu

Bill Gates se má odebrat na onen svět, a tak si může vybrat, jestli chce jít do pekla, nebo do nebe.

Nejprve se jde podívat do nebe. Andělé tam pijí džus, hraje jazz, všude nuda, nic se neděje.

Jde tedy omrknout peklo. V pekle hraje rock, tančí nahé čertice, pije se pivo, všichni se baví a je pěkně teploučko. Řekne si tedy, že půjde do pekla. Vyplní formulář a zabouchá na dveře pekla.

Otevře mu tlustý čert – a hned šup s ním do kotle. Bill se pod pokličkou ptá: „Kde je ten rock a to pivo???“

A čert mu suše odpoví: „Bille, to bylo jen DEMO!!!“

SILVESTROVSKÁ PŘÍLOHA

Již se stalo tradicí, že poslední číslo farního zpravodaje věnujeme humoru. Humor je solí země a jak se praví v jedné moudré pohádce: Soli je zapotřebí. Tak solíme!

Bůh stvořil člověka, protože byl zklamán opicí. Na další experimenty už raději rezignoval.

Mark Twain

Bože, soustřed' se na mě

V synagoze se modlí chud'as, aby se dostal alespoň k pětikoruně. Vedle se modlí obchodník za milionový obchod. Po chvíli to obchodník nevydrží, dá chudákovi pětikorunu a říká:

„Tady maj a nerozptylujou mi ho!“

Modlitba ženy

Pane, dej mi moudrost, abych pochopila muže,

dej mi lásku, abych mu odpustila,

dej mi trpělivost na jeho nálady.

Jen mi prosím nedávej sílu – nebo ho zabiju!!!

Farář chce z kazatelny ohlásit nevěru

Sbírký v kostele výrazně poklesly, a tak se farář odhodlal k ráznému kroku a z kazatelny vyhlásil:

„Dělám to velmi nerad, ale musím oznámit, že je mezi námi muž, který má hříšný poměr s manželkou jednoho z našich farníků. Pokud se v kostelní kasičce neobjeví do večera 500 korun, veřejně ohlásím jeho jméno!“

Večer farář přepočítává kasičku a hle – je tam 25 pětistovek a jedna dvoustovka s připnutou cedulkou:

„Pro lásku Boží, počkejte mi do zítřka, někde ty dlužné tři stovky seženu!“

Tři u svatého Petra a pohřeb

Tři nebožtíci přijdou k nebeské bráně, kde se jich svatý Petr ptá, co by chtěli slyšet nejraději od pana faráře na svém pohřbu.

„Já bych chtěl slyšet, jak jsem byl úžasný a věrný manžel a jak jsem jako policista nasazoval život pro druhé,“ povídá první.

„Já bych chtěl slyšet, jak jsem byl výborný otec rodiny, který dokázal vychovat sedm dětí. Jak jsem jako lékař pomohl mnoha lidem,“ říká druhý.

„A co bys chtěl na svém pohřbu od faráře slyšet ty?“ obrátí se svatý Petr na třetího.

„Podívejte, on se hýbe...!“

Blahoslavenější je dávat než dostávat...

V nedělní škole katechetka hovoří s dětmi o Ježíšových slovech „Blahoslavenější je dávat než dostávat.“

Přihlásí se Pepíček: „Prosím, můj tatínek se touto zásadou ve svém povolání vždycky řídí.“

Katechetka potěšeně: „To je opravdu krásné, Pepíčku. A čímpak je tvůj tatínek?“

„Prosím, on je boxer!“

Ze života

Žena smaží volské oko, když v tom momentě do kuchyně vtrhne muž a začne ječet:

„Pozor!!! Pozor!!! Víc oleje!!! Potřebujeme víc oleje!!!! ... Pozor!!!! Otočit, otočit, otočit....

rychle!!! Pozor!!! Zbláznila ses??? Ten olej!!!! Proboha, sůl!!!! Nezapomeň na sůl!!!!“

Žena už to nevydrží a úplně vynervovaná se ptá:

„Co tak řveš?!? Myslíš, že neumím udělat volské oko???“

Muž klidným hlasem odpoví: „To jen abys měla představu, jaké to je, když mi kecáš do řízení!“

V kostele byla vyloupena pokladnička. Po několika dnech obdržel farář obálku s dvacetikorunou. Na přiloženém lístku stálo: Ukradl jsem ve vašem kostele sto korun. Protože mě trápí svědomí, posílám tímto dvacet korun zpět. Bude-li mě svědomí trápit dál, můžete počítat s dalšími splátkami.

Hospodin prochází starým Orientem a hledá někoho, kdo by ho přijal. Přichází do Egypta k faraónovi. „Faraóne, já jsem Hospodin, Bůh celé země. Chceš mě přijmout?“ Faraón si mne bradu a říká: „To půjde těžko. Bohem jsem v Egyptě já! Nemohu tě přijmout.“ Hospodin prochází zemí dál, až přijde do Babylónu. Přijde k babylónskému králi a nabízí se mu: „Nechceš mě přijmout za svého Boha?“ I babylónský král říká: „Víš, to bude těžké. My už tady máme toho Marduka. To by byly zase nějaké novoty...“ Tak prochází Hospodin zemí dál, až potká Mojžíše. „Mojžíši, nechceš mě přijmout za svého Boha?“ Mojžíš říká: „No, koneckonců proč ne. Ale co mi za to dáš?“ „Dám ti přikázání.“ Mojžíš se zamyslí a říká: „A co za něj budeš chtít?“ „Nic.“ „Nic? Tak to mi jich dej deset!“

Dvě řádové sestry jedou autem a dojde jim benzín. Auto škytne a zastaví, sestry vystoupí a v dáli uvidí benzínovou pumpu. Dojdou tam a prosí pumpaře, jestli by jim nenatočil trochu benzínu, aby dojely k pumpě a mohly natankovat. „Ale beže všeho, sestry“ povídá pumpař, „máte kanystr?“ „Nemáme. Nemohl byste nám prosím nějaký půjčit?“ ptají se sestry. „Zkusím něco najít,“ povídá pumpař. Za chvíli se vrátí a říká: „Sestry, víte, je mi to nepříjemné, ale, no, mám tu jen starý nočník. Jestli vám to nebude vadit, tak vám ho půjčím.“ „Ale nevadí, to je v pořádku.“ Pumpař tedy natočil trochu benzínu do nočníku, sestry poděkovaly a vracejí se ke svému autu. Přijdou k autu a nalévají benzín z nočníku do nádrže. Jede kolem nákladák, řidič zastaví, vykloní se z okénka, vytřeští oči na sestry, jak nalévají nočník do nádrže a povídá: „Teda sestry, vaši víru bych chtěl mít!“

Sejde se katolický kněz, mohamedánský imám a židovský rabín. Baví se o víře a začnou se také bavit o síle modlitby. Katolický kněz říká: „To jsem jednou šel zaopatřovat nemocného do vzdálené vesnice. Jdu přes les, pole a louky, naráz se přihnaly mraky, šílená bouřka, průtrž mračen, nebylo kam se schovat. Tak kleknu, prosím Boha o ochranu. Naráz – všude okolo liják, nade mnou modrá obloha a já jsem v suchu došel až k cíli.“ Mohamedán na to: „To je nic, tobě šlo jen o zdraví, mě šlo přímo o život. Jel jsem na velbloudu pouští. Naráz se přihnala písečná bouře, nebylo kam se schovat. Padnu k zemi a prosím Aláha o ochranu. Naráz – všude okolo bouře, nade mnou modrá obloha a já jsem v bezpečí dojel k cíli.“ Židovský rabín na to: „Pánové, to není nic proti tomu, co jsem zažil já. Jdu v sobotu v Paříži po hlavní ulici a naráz uvidím na zemi plnou peněženku. Chci ji zdvihnout, ale naráz si uvědomím, že je sobota – šabat a já se nesmím dotýkat peněz. Přece tam ale tu peněženku nemůžu nechat ležet. Pozvednu oči k nebi, modlím se k Hospodinu. Naráz – všude okolo sobota, nade mnou úterý.“

„Pane doktore, jak dopadla moje operace?“
„Ale já nejsem doktor, já jsem svatý Petr!“

Přišel jednou bojovník Islámského džihádu k nebeské bráně.
Vyhlédl svatý Petr a řekl:
„Počkej, ale ty sem nesmíš, tebe sem nepustíme.“
„Já dovnitř nechci, ale vy máte pět minut na to, abyste vypadli ven.“

Kohn a Roubíček jdou po hřbitově a Roubíček povídá: „Kouknou, pane Kohn, to je ale krásná hrobka. Čí to asi je?“ „No jo, Rotschildovi. Ti si žijou, ti si žijou...“

Hostující kazatel právě skončil sérii evangelizačních shromáždění v jednom vesnickém sboru. Členové té církve byli tak chudí, že mu nemohli zaplatit jeho výdaje. A tak se jeden ze starších rozhodl, že mu věnuje svého koně. Nebylo možné odmítnout proto kazatel za darovaného koně srdečně poděkoval a chystal se na cestu. Bývalý majitel koně si ho však zavolal a vysvětlil mu: „Toto je zvláštní kůň. Je vycvičen tak, že když řeknete „Chvála Bohu“ tak zrychlí a uslyší-li „Haleluja“, zastaví.“ Hostující kazatel slíbil, že dá na koně pozor, rozloučil se, nasedl, řekl „Chvála Bohu“ a kůň se rozjel. Všechno bylo v pořádku až do chvíle, kdy se blížili k hluboké rokli. Kazatel koni přikázal: „Chvála Bohu“. Kůň zrychlil. Kazatel zakřičel: „Chvála Bohu“. Kůň se dal do cvalu. Kazatel se chytil za hlavu: „Popletl jsem slova. Jak jen zněl ten příkaz k zastavení?“ Kůň se řítí k propasti a kazatel vykřikuje všechna slova, která ho napadají: „Amen“, „Hosana“, „Maranatha“... Nic nefunguje. Náhle si vzpomene na kouzelné slůvko. Rázně přikáže: „Haleluja“ a kůň se zastaví půl metru před okrajem hrozně hluboké propasti. Zpocený, ale šťastný kazatel se zhluboka nadechne, vděčně pohledí k nebi a pronese: „Chvála Bohu“.

Rybaří takhle jeden farář ve Vltavě pod Vyšehradem a vytáhne zlatou ryбку. Jak už to tak zlaté ryby dělají, tak i tato prosí, že když bude puštěna zpátky do vody, splní svému dobrodinci přání. Farář se podívá, že se rybec chce nazpátek do té špinavé vody, pak ji však pustí a vyslovuje své přání: „Co kdybys udělala něco s tou válkou v Iráku...“ „Hele“, odvětví ryбка, „já jsem jenom obyčejná malá vltavská zlatá ryбка... Války – to je na mne moc. Zkus si přát něco jiného.“ „Taky bych si přál, aby farníci v mém sboru byli zbožní, trpěliví a milí.“ Rybička se chvíli zamyslí a pak říká: „Kde že je ta válka...?“

Za rabínem přijde mladý Karpeles a ptá se: „Rabbi, mám se oženit?“
„A chceš se ženit?“
„No, nechci.“
„Tak se nežeň.“
„Ale tatík má pro mě lákavou partii.“
„Tak se ožeň.“
„Ale nemá dobrou pověst“
„Tak se nežeň.“
„Ale je moc hezká.“
„Tak se ožeň.“
„Ale její rodina měla pletky s kriminálem.“
„Tak se nežeň.“
„Ale dají jí velké věno.“
„Tak se ožeň.“
„Když já, rabbi, nevím.“
„Tak víš co? Nech se pokřtít.“
„A proč, rabbi? Pomůže to?“
„No hlavně budeš chodit otravovat faráře, a ne mě.“

Děda přijde ke zpovědi a přiznává se:
„Pane faráři, zhřešil jsem. Před válkou jsem schovával na půdě jednoho Žida.“
„Ale, synu, to není hřích, pomoci člověku, ať už je jakékoliv víry.“
„Pane faráři, ale já jsem od něho žádal za každý den 20 korun.“
„Nóó... to už tak pěkné nebylo, ale to není velký hřích.“
„To se mi ulevilo, pane faráři. A neměl bych mu už říci, že válka skončila?“

Gross se obrátí na svého prokuristu Kleina: „Poslechnou, chci jaksepatří oslavit 50 let naší firmy. Ale musí se při tom něco díť, nesmí to nic stát a zaměstnanci musejí být spokojeni.“ Klein navrhuje: „Oběs se. Bude se tu něco díť, nebude to nic stát a zaměstnanci budou spokojeni.“